

PREŠIRNOVA OPOROKA.

Mračí se: noč mi skóraj svét zakrije,
 Na veke trudne zamiže oči;
 Naj bo! Naj beli dan jim več ne sije,
 Dovolj so glédale, káj svet terpi:
 Čas, da sercé ubogo si počije.
 Nemira vednega se oprosti.
 Končan je trudapolni pot; pokoja
 Željno je truplo, željna duša moja.

A predno v kraj, kjer spijo bolečine,
 V kraj večnega mirú nastopim pot;
 Kjer up in strah, sercá nepókoj mine,
 Kjer hrepenénja ní, strasti in zmot:
 Povzdignem še iz serca globočine
 Glas tebi, mili moj slovenski rod!
 Čuj pevca, ki umira, oporoko —
 V spomin, v sercé si vtisni jo globoko.

Drevó v domačo vsadil sem dobrovo,
 Ki ne rodi ga zemeljska pomlád;
 Sladkó ti diha blagi cvet vonjavo,
 Teló in dušo ti oživlja sad;
 Pod njim polóži v senco vročo glavo,
 Uteši bolečine njen ti hlad:
 Jaz vsadil sem drevo ti v zemlji tvoji,
 Ti hrani, brani ga, ti zvésto góji!

Gorjé narodu, ako slep zaméta
 Nebeške poezije blagi dar;
 Za svétnim blagom vedno spéhan léta,
 Dejanje vóditu mu prid in kvar;
 Iz serca globočine pesem péta
 Sercá ne dviga, blaži mu nikdár!
 Gorjé Slovén ti, ako pevska Vila
 Jokaje bi kedaj te zapustila!

Ti mladi rod! Oči zaupajoče
 V té vpirajo pogléd poslednji svoj;
 Če v tebe ní mi upati mogoče.
 Kakó bi mirno ločil duh se moj?
 Ti boje doživíš duševne vroče —
 Ko pride dan, na mesto svojem stoj!
 Za dom, svobódo bóri se, resnico,
 Za bratoljubje góri in pravico!

Nikdár te v boji slepa strast ne vódi,
 Ne móti te, kaj dela óna stran;
 Orožje v svetem boji svéto bódi,
 Sercé naj čisto bo in čista dlan!
 Ti druge milo, sebe ostro sódi:
 Izgled naj blagodušja bo Slovan!
 Sovrašstvo naj ti bode vedno tuje,
 Brat brata naj nikdár ne zaničuje!

Prikaže se na svitem ti prestóli
 Malik — zlatá ti kaže blésk, rekoč:
 „Glej, to ti dám, poklekni ter me móli!“
 Tedaj kreposti svoje kaži móč!
 Nikjér nikdár v krivico ne privóli,
 Sovrázi dela, ki rodi jih noč;
 Pravice domovine svoje brani,
 Njej v izkušnjavi vsaki zvest ostani.

Imé slovensko tebi svéto bodi —
 Ne srámi ga, sramíti ga ne dáj!
 Da bode spoštováno med narodi,
 Suróvosti, podlósti ne poznáj;
 Povsod naj plemenitost tebe vodi,
 Tá pravega Slovenca znači naj!
 To prosi pevec te umirajoči,
 To mu obljubi — rad potém se loči.

B. M.

GOSPOD MIRODOLSKI.

VII.

Tica obstreljena se umakne v zatišje, da si ondi na skrivnem zaceli rano. Radovan ni bil globoko ranjen: pušica ga ni bila v serce zadela, samo kožo mu je bila tako rekoč ranila. Žalosten ni bil, a zamišljen, slabe volje, nič se mu ni prav ljubilo. In takega se mož ne kaže rad svetu. Zato je ostal nekaj časa pri materi na griči. Čutila je sicer skerbna mati, da mu nekaj ni prav: popraševala ga je, kaj ga teži; a nič gotovega ni bilo zvedeti iz njega: kaj bi ji nepokoj in skerbi delal! in mogoče tudi, da bi ne bila prav umela prosta ženica, kaj ga žali. Mnogo mu je bilo še urediti, predno nastopi novi stan; čas se mu je zdel pesebno ugoden takim neprijetnim opravilom, tem bolj ker je bilo nastalo deževno vreme po onem dnevu, ko je ribe lovil poleg grada in razgovarjal se o nesrečni ženski osvoboji. Radovan je hotel porabiti to priložnost in podelati, kar mu je bilo končati prej ali pozneje. Mirodolskim je bil poročil, da ga ne bode nekoliko časa, ker ga zadržujejo neodložna opravila. In tako je bilo na videz vse poglajeno in poravnano.

A tudi v Mirnem dolu ni solnce sijalo; nihče ni bil prave volje. Gospod Mirodolski je malo govoril; hodil je zamišljen, nič ni bilo prav vedeti, kaj mu hodi po glavi: neprijetna dogodba v gradu, ali skerbi, katere ima vsak oče, ko daje hčer možu, ali pa morebiti oboje. Perun se je dolgočasil, in maček Kata Mustafa se je leno vlačil in plazil kakor jesenska megla od zakotja do zakotja. Zora in Breda ste bile pridne. O neprijetni dogodbi ni bilo govora, vendar se jima ni hotela povrniti prejšnja veselost.

Ko ni bilo že tretji dan Radovana v Mirni dol, ni si mogla Breda kaj, da bi ne izprožila besede, katero je bilo vsakako izgovoriti prej ali slej. Čudno je bilo to, da je Breda, dasi mlajša, nekako vladala svojo sestro. Reči ji je smela, kar je hotela, tudi pokarati jo, kader je bilo potreba. Zora je bila pametna, dobro je čutila, da je sestra razumnejša, vsaj o vsakdanjih razmerah. In tako se je zgodilo, da je časi Breda govorila z njo kakor mati sè hčerjo.

„Ljuba Zora,“ reče ji, ko ste skupaj sedele kakor po navadi pri delu. „kaj praviš, zakaj ni Radovana tako dolgo doli?“

„Saj je rekel, da ga ne bo; opravila ima, in medvé tudi; meni se nič čudno ne zdi; in pa poglej, kako lije dež!“

„Vse to bi ga ne zadrževalo, da bi ne prišel malo pogledat k nam. Veš, ljuba moja, govorila bom brez ovinkov: Radovan je razžaljen!“

„Razžaljen?“

„Razžaljen, ali užaljen, kakor ti drago, in vé, zakaj?“

„Jaz ne vem, zakaj.“

„Nikar se ne delaj nevedne, ljuba sestra; nič ti ne pomaga, mene ne premotiš, delaj se še tako veselo in zadovoljno. Predobro

poznam tvoj obrazek in — serček tvoj. Ti si nezadovoljna, ljuba moja, huda si sama nase, tudi žalostna si malo, celo nesrečna malo, samo kazati nočeš, tista tvoja termica ti brani, svojeglava! Kaj meniš, da ne vem? Komaj si čakala, da jaz začnem, da izprožim, kar ti serece teži; a jaz imam tudi glavo na svojem konci: in pa počakati je bilo treba, da se hrušica zmedí in omečf. Zavedela si se svoje krivice —“

„Ali pomisli, ljuba moja, kako je pa tudi on govoril!“

„Pametno je govoril, čisto pametno, da bi le vsi možje tako govorili, potem bi ne bilo ženskega vprašanja.“

„O tej stvari imaš ti svoje misli, jaz svoje; o tem ne bođe nikedar porazumka med nama. Prav govori gospa Jarinova: moštvo ne čisla ženstva, kakor je vredno, in Radovan je tudi tak.“

„Ravno Radovan ga prav čisla; on ceni ravno one naše lastnosti, katere nam dajó našo pravo veljavo, vse drugo mu je pena. Jaz sem popolnem njegovih misli, vsako besedo podpišem —“

„Tudi, kar je govoril o ljubezni? Radovan ne čuti, ne vé, kaj je prava ljubezen. Kako bi mogel sicer o njej tako mirno in hladno govoriti, tako premišljeno in prevdarjeno, tako delovniško, tako brez vse poezije!“

„Poezija in življenje, ljuba moja, to je dvoje.“

„In vendar kaj je življenje brez poezije!“

„O Zora, Zora! romani ti rojijo po glavi, romani, pesmi, žaligre. Misli ti rade pohajajo po nekih vzornih višavah. Vidiš, to je vse prav lepo; tudi jaz rada vzamem lepo knjigo v roko, da se mi dvigne duh nad zemeljsko nižavo, tam se odpočije, okreпча in očisti. Ali živeti, Zora, živeti ne moremo v onih nadzemeljskih višinah, naš dom so terda zemeljska tla; po njih nam je hoditi, če nas tudi časi malo noge bolé. V življenji, katero nam tako lepo predočujejo pesniki, vladajo čisto drugi zakoni, druga pravila, katerih ne smemo upotrebljevati v vsakedanjem življenji, ako nočemo biti nezadovoljni, nesrečni; ako nočemo priti vsak čas v neprijetno stisko in zadrego. Življenje ní veden praznik: šest delovnikov je v tednu in ena nedelja; in tako je prav. Kaj bi bilo, vprašaš, življenje brez poezije? Gotovo, pusto bi bilo življenje brez poezije, kakor jed brez soli — oprosti mi to kuhinjsko primeró, boljša mi ravno ne pride na misel —; prijetna, sladka jed je méd; čebele živé o samem medu, nam je potreba krepkejšé hrane.“

„Mesá, kruha, sočivja — to naj bi bila moška hrana, že prav; a mé ženske naj bi res živele o samem medu, to bi bilo lepo, poetično, Breda!“

„Poskusi, saj imamo dobrega; malo medú pa malo jutranje rose! Tako naj bi živele ženske; lepe, zračne bi bile kakor gorske Vile, ki plešejo o kresu v mesečnem svitu: šibke bi bile in tanke kakor osa čez pas, in morebiti bi jim s časom tudi izrasle peróti!“

„Méniš? O to bi bilo lepo. Breda: še danes poskusim, takoj za večerjo!“

„Jaz ne še, sama prej poskusi; videli bomo, kako ti tekne. A zdaj zopet resno besedo! Zdaj te imam, zdaj te pestim, ne izmuzneš se mi z lepa, če si še tako prizadevaš, kakor polzela riba iz pesti. — O ljubezni ti Radovan ne govori po volji!“

„Prav pametno govori, strašno pametno, tako trezno! Radovan je pravi učenjak! In kako se vede sè svojo nevesto!“

„Romeo, Romeo! ta ti pleše po glavi; kakor mak tenak in šibak; v kratki svilnati suknjici z vihrajočim peresom za klobukom: drobne nožice, bele ročice; obličje kakor mleko in kri; černe berkie pod noskom, žareče ustne vedno na smeh, tisti sladki, medeni smeh! Tako naj bi plesal in skakal okolo tebe, kakor golob okolo golobice, sladkal se ti in dobrikal: oj zvezda moja, serce moje! Zgoli lepota, ogenj, ljubezen, poezija! In ponoči sè strunami pod okno: Luna sije, kladvo bije!“

„Pred neznane serčne rane; tako, tako, ljuba moja tetka! Kaj vé Radovan, kaj je ljubezen, kaj so rane? Pred neznane, zdaj neznane! Še rekel mi nikoli ní, da me ljubi: ljubi? rad me ima, to je vse: on ne zna ljubiti: tak ženin, tak ljubitelj! Prav praviš, kakega Romea mi je treba, ali pa kakega Egmonta, Don Karla, Fausta.“

„Otella, Karla Moorra, da bi stal pred tabo junaško razkoračen, z rokami mahal, na persi se tolkel, lase si ruval, stiskal pest, grozil se in rotil in lomastil in slednjič potegnil bridki meč ter zasadil ti ga v persi s krepko, junaško roko — oj sladka smert iz ljubeče roke! Srečna Desdemona!“

„Ali pa Amalija, Lujiza! Take poetične smerti se meni ní bati; Radovan nima serca, da bi jagnje zabodel!“

„Vidiš, draga moja, to je vse prav lepo v pesmih, romanih, na odru: tudi jaz časi rada gledam take pesniške podobe, kakor smo radi poslušali otroci pripovedke, ki nam so jih pravili stara mati; o zakletih kraljevičih, povodnjih možeh in o zmajih z demantom v glavi. Ali nikoli nam ní prišlo na misel, da bi iskali takih prikazni v navadnem življenji. Meni se zdi, draga moja, da tí malo prerada tičič v takih knjigah, ki nam predočujejo svet v neki drugi, pisani luči. Veš, kako smo gledali časi otroci skozi košček modrega, rudečega ali rumenega stekla: kako čudno lepo je bilo videti nebo, gore in drevesa! slednjič smo pa vendar kmalu pustili to orodje in gledali svet s prostim očesom. Pesniki nam vedno kažejo in prav lepo, razveseljivo kažejo, kako se ljubi; ali kako se živi, kako se kruha služi, tega nas ne učé.“

„To bi bila lepa poezija!“

„Saj ne pravim, da naj nam ravno to kažejo; vendar zdi se mi, da bi bila poezija lahko nekako bolj v zvezi z dejanjskim življenjem, da bi pesniki ne opevali vedno ljubezni, strasti, junaštva; da bi ne bilo tako rekoč dvojnih zakonov poštenosti, čednosti in pravice, drugih v poeziji, drugih v življenji. Zdi se mi, da naj bi se pelo —“

— Kar treba je pri hiši,
Za hleve treba, treba je na polji!

„Prav, da me zavračaš, da ne govorim o stvarih, katerih ne umem. A to nič ne dé, to ni v nikaki zvezi z najinim pravim pogovorom. Z Radovanom nisi zadovoljna, ker ne ljubi kakor se ljubi v romanih, ker se ti ne dobrika, ne zdihuje, ne dela zaljubljenih pesmi. Radovan je mož, ki zaničuje vse tiste igrače in otročarije.“

„Ali do poroke bi smel vendar biti malo gorkeji, saj potem je tako konec vsé poezije!“

„Potem se še le začne prava ženska poezija. Imeti dobrega, pametnega moža, ki ga vse spoštuje, prijetno domačijo, otroke — o kaj si more lepšega želeti žensko serce!“

„Oj ti ljuba modrost, kako modro govoriš in učiš! Samo da bi ne bila jaz tako terdoglava učenka! Ti pa Radovan, to bi bil zakon, ena misel, ena želja, ena volja; ena duša v dveh telesih!“

„Ravno nasprotno; ti pa Radovan, to bo zveza po volji božji, to bo lepo soglasje. Ti si kakor vstvarjena za Radovana in on zate: njemu je treba take žene, in tebi takega moža; nadomestovala in dopolnjevala se bodeta, kakor on pravi, da bode lepa celota. Kedor bi te slišal tako govoriti, bil bi v strahu zaradi tvoje prihodnosti: jaz se nič ne bojim, ker te poznam. Vse tiste sanjarije bodeš pustila za sabo, stopajoč čez prag novega domovja.“

„Torej odvezo imam: kaj pa za pokoro? Po nazih kolenih na Grič? Seveda, kader bo lepše vreme! Grešila sem, prosim, odpusti: poslušna ti bodem in pokorna, moj ženin, moj mož, moj gospod! Ali je prav tako?“

„Na Grič ti ni treba hoditi ne po kolenih ne po nogah, tudi ne tako govoriti. Samo, kader pride, podaš mu prijazno roko in rečeš: Ne bodi hud, Radovan! že veš, saj nisem mislila tako hudo.“

„Ne bodi hud, Radovan!“ — ponavljala bodem molitvico tako dolgo, da si jo vtisnem v glavo.“

„Žena mora vselej prva odjenjati možu.“

„Oho! Potlej seveda lahko vlada mir in sprava v zakonu. Torej zdaj je vse pri kraji, vse poravnano?“

„Samo pametna moraš biti znanprej, da ne bode zopet kake zmešnjave; zdaj je vse dobro!“

„Amen!“ oglasi se oče. Duri so bile odperle in slišal je zadnje besede. „Lepo te uči sestrice, ljuba moja Zora; le njo poslušaj in vse bode dobro. Povedala ti je, kar sem imel na serci, zato mi ni treba govoriti, kakor bi bila moja dolžnost. Gospa Jarinova je pametna, poštena žena, vsega spoštovanja vredna; vendar — moja želja ni ravno, da bi bila ti kedaj prav taka.“

„Odpustite mi, prosim oče, ne bodem vas več žalila.“

„Ti si dobro dete, ljuba Zora, bog ti daj srečo! — Zdaj nekaj novega. Nič mi ni prav po volji: a kaj se hoče? sosestvo ima svoje dolžnosti, katerim se ni vselej izogniti. Dobil sem ravno pismo od gospé: prosi nas, da jo obiščemo nocej. Njene sestre sin je

prišel iz mesta, popotoval je po svetu; in rada bi nas seznanila z njim. Spodobilo bi se sicer, piše, da nas ona prej obišče z njim, a tolaži se, da mi v takih zadevah nismo tako na tanko; in to je tudi res; glava jo malo boli, in ne upa si iz hiše v takem vremenu: prav veselilo bi jo, pravi, ako pridemo. Kakor pravim, nič mi ni prav ljubo; vendar pojmo, da ne bo zamere.“

„Ali je Radovan tudi vabljen?“ vpraša Breda.

„To se vé da, tudi! poročiti mu bo treba, da naj pride, ako ga je volja; jaz imam malo upanja.“

„Da bi le prišel; brez njega ni pravega veselja. Kaj praviš, Zora, ko bi šle kar same ponj; ali pa, ker je slabo vreme, piši mu ti, tako bo najbolje; Barba naj mu pa nese pismo.“

„Kakor ti meniš, Breda,“ privoli Zora, ki je pač rada poprijela se priložnosti, da bi se spravila sè svojim ženinom.

„Ali o ženski osvoboji,“ reče Breda, „ne bodedo govorili, jelite, oče!“

„Rajši o lanskem snegu,“ odgovori ji oče, „ali pa o polzevi kervi in tičjem mleku!“

B. M.

L A S T A V I C A.

Obraz iz narave.

Zapoj mi tičica glasno,
Zapoj mi pesem radostno,
Ki bo mi v serce segala,
Občutkom se prilegala.
Jenko.

Ko muževí perva verba ob potoku, ko se ogrinja rujavi holm v praznično zeleno obleko, ko se razeveta rumeni drin in bela češnja ondi na solnčni strani vaškega poslopja; tedaj zaženo bosopeti, razoglaví otroci ondi sredi vasi glasen hrup, kviško zijaje kričé z žarečim obrazom: „lastavica, lastavica!“ Od ust do ust se ponavlja veselo oznanilo. Kaka radost v družbi otročji! Saj kader se poverne lastavica, izpusti se prvič goved na pašo in tam na senožeti kako veselje! najlepši prazniki se ondi versté brezskerbni mladini!

Tedaj odpre tudi kmetič prvič po dolgi zimi okno, pogleda na belo vas, ozira se v rujavokriti zvonik, da bi se prepričal, so li v resnici že prišle preljube lastavice; tam v visokih linah je njih zbirališče, ko se poslavljajo in ko se vračajo.

Z jasnim obličjem ogleduje tu oznanovalke pomladi; po njih prihodu sklepa in ukrepa dobro ali slabo letino, svojo srečo ali nesrečo; saj vsa njegova želja je: nekaj rumenega klasja sredi ravnega polja, nekoliko ugodnega vremena, da mu srečno dozori, in ko se mu izpolni to, — kaplja rudečega vina: to je kmetova poezija!

Drobna lastavica, urna kakor blisk, nam se dozdeva neka nenavadna tičja prikazen; nekaj posebnega je v njeni podobi in njenem življenji. Glej jo, kako sama zase živi, kako nekako prezira ves tičji

rod, kako veselo in ponosno gostoléva v sinjem zraku ali pa zibajoč se na najvišem mestu vaškega poslopja. S kakim veseljem, s kako skerbnoščjo goji mladi svoj zarod!

Že v zgodnji pomladi, takoj ko se je vernila iz daljnega južnega kraja, jame zidati pod slamnatim zastrešjem svoje gnjezdo: kako umno ga pripenja, kako umetno ga izdeluje. Zunaj, kakor za brambo proti sovražniku, je zazidano z ilom, znotraj lepo zrahljano z mahovjem in lastnim perjičem, da bode mehka posteljica mlademu rodu!

O to je veselje pri zidanji! Kako neutrudno nosi zaljubljena dvojica v kljunčku primérno gradivo: kako primérja in ugiblje, kako uravnava in uterjuje gorko zibelko nagim otročičem! In ko je dokončano težavno delo, tedaj zleti kviško, glasno pojoč in drobneč preleti vaško okrožje, kakor da bi oznanjala vsej okolici, svojim raztresenim tovarišem in tovarišicam veselo novico, kakor da bi jih klicala in vabila: pridite, pogledjte in čudite se umno izdelanemu domovju!

A odslej prihajajo lastavici resnejši časi. Ko je izlegla mati prvo jajčece, umolkne: bolj plaha poletava okrog, ne zapušča več hišnega obližja: pričenjajo se skerbi za bodoči zarod. Dan na dan čepi mati v svojem gnjezdu, milo pogleduje hišne prebivalce pod sabo, proseč jih, naj ji ne razderó tihe sreče, naj ji ne žalijo ljubečega materinega serca! A vsega tega lastavici ni potreba. Nikedo bi si ne upal razdreti ji gnjezda, pokončati ji mladega rodu: treščilo bi v hišo, nesreča za nesrečo bi zadela njene prebivalce. Tako govori sivi ded svojemu vnuku, in tako pač mora biti!

A kako rad bi vendar deček splezal tija gori pod zastrešje: samo pogledal bi rad mladiče, ali jajčka, družega ne, in zadovoljen bi zopet splezal nazaj. A ne upa si sirota, boji se, da bi ne oslepil, ako mu pade samo pesek z njenega gnjezda v oko, strupen je, pravijo ljudje, ali pa blato lastavičino kakor staremu Tobiji. Tako sedi skerbna mati v gnjezdu dan za dnevom, noč za nočjo. Malo kedaj samo, in tedaj le za malo časa izleti, da si omeči oterple ude, da si zrosi pérje ob rosni travi: ne smé se predolgo muditi, da se ne ohladé jajčka, da ne ugasne v njih mlado, komaj vpihano življenje. Tako sedi starka, zvesti tovariš pa ji neutrudno donša hrane, kakor se spodobi poštenemu možu.

A kako vriščanje nekega jutra, kako življenje pod tiho slamnato streho. Nage glavice molé iz gnjezda, katerih ne more vedno pokrivati materino krilo. O to je njen mladi zarod, njeno veselje, njena sreča! In vendar je dela in skerbi čez glavo: pet lačnih gerl, vedno zijajočih; težko jim naodoljati, da si se trudita ves dan, brez počitka oča in mati. A ko je jasno nebo, ko je vse polno mulh okolo hiše in hleva, ko veselo pleše mušičini roj v solnčnem svitu, ko se preletavajo pisani metulji po vertu: tedaj se še izhaja. A ko skrijejo solnce temni oblaki, ko lije dež izpod neba brez konca in kraja, ko se je poskrilo po zakotjih in zatišjih, kar je prej tako veselo letalo in plesalo pod sinjim nebom: tedaj so žalostni in revni časi. Kako je treba

tedaj letati ter urno se sukati nizko nad zemljo, nad vodó, da se vjame tu pa tam kaka izgubljena živalica, ki je tako težko čaka lačna družina doma!

Nekoliko dni, in mladi zarod je godán ter zapusti gorko posteljico, najkrepkejši najprej, potem si s časom upajo tudi drugi za njim. Ne daleč od gnjezda. Pod streho, kjer je prostora, na veji bližnjega drevesa se zberó in lepo uversté ter čakajo, zdaj mirni, zdaj nepokojni, da se približa oče ali mati z živežem v kljunu, nikoli prezgodaj, ker hitro je prazen mladi želodček; kaj se hoče, tako kratko je tičje čevsece!

Kmaló se upajo dalje, a vedno jih spremlja skerbna mati, vabi jih skupaj, da se preveč ne razidejo, svári jih, da naj se pazijo hudobnega sveta, sovražnikov, ki nadnje prežé od vseh strani. A vse to malo pomaga; še en večer ali dva se vernejo v gnjezdo, kaj bi hodil v zibel otrok, ki je že tako velik!

Čez nekaj časa se ločijo in razkropé, vsak si išče svojega domovja, ustanavlja si svojo družino. Tako se ponavlja stara, vedno nova prikažen, in tako je prav!

Najlepši čas je drobni lastavici zgodaj zjutraj in v hladnem večeru. Komaj posije rumeno solnce izza gore, že zapustí lastavica svoje prenočišče. Zdaj leta nizko nad zemljo, ali vodo, zdaj se urno suče v višavi na desno, na levo, tako da je težko spremljati jo z očesom. Ko pa nastaja dnevna vročina, gostolí še nekoliko časa okolo svojega stanovanja, potem počene na mirno mesto ter počiva. Vsa živa je zopet proti večeru. Pred solnčnim zahodom suče se in smuče zopet nizko ob zemlji, ob stezah, nad poljem; a najrajša nad vaškim studencem; dvigne se potem še kaka dva pota v verh košate lipe, ki ji drobno listje maje večerni dih — potem izgine skrivnostno.

Lastavica nam je lep izgled materine ljubezni. To se nam najbolj razodeva pri požarih. Plamen plapola po strehi, stene se rušijo, a lastavica obletuje še vedno svoje gnjezdo, da bi otela mladi, nedolžni zarod; žalostno everčí, kliče in vabi — zastonj; plamen ji osmoja peroti, dim in vročina ji zapira sapo in slednjič pade onemogla v pogorišče ter pogine sè svojim nesrečnim zarodom!

A kaj pa, kader:

Merzel veter tebe žene,

Drobna tičica, od nas;

Ki iz lipice zelene

Pela si mi kratek čas!

O to je on otožni jesenski čas, ko rumení perje po drevesih, ko se osiplje zadnje zelenje, ko gine zadnje veselje! Tedaj še le prav čutimo, kako ljuba družica nam je lastavica. Z žalostnim srcem jo gledamo, ko se pripravlja na odhod. In kakor bi umela našo žalost, poslavlja se tako otožno od vaše lipe, od svojega domovja pod slamnato streho, od prijaznih hiš, ki so raztresene med zelenjem; potem se dvigne na zvonik, ker je čaka popotna družba. Še enkrat glasno, slovesno zadrobné, potem izginejo v daljavi.

Lastavice so izginile v daljavi; ti pa, dragi bralec, ali se spominjaš? ali se ti ni godilo, kakor meni? Dolgo je že, leta tekó: sedel si na očetovem vertu. Tako otožno je bilo vse okolo tebe: otožno nebo, otožna zemlja in otožna je bila duša tvoja. Kipelo ti je in hrepenelo serce, sam nisi vedel, po čem. Gledal si za lastavicami, ki so se izgubljale v sinji daljavi in želja se ti je zbujala v serci: O da bi imel peroti, da bi poletel z njimi tija daleč, daleč v južno stran, kjer sije večno poletje, kjer je vedno jasno nebo, kjer je stanovitnost, kjer je sreča doma. O kje je ta lepa, srečna dežela? Tice se vračajo k nam vsako pomlad, a videle niso zaželene obljubljene dežele!

A. Koder.

JVAN S LAVELJ.

Vročé lice pritiska na steklo, da bi si ohladil razburjeno kri, ki mu je vrela iz serca. In pred dušo stopi mu trenutje, ko je bil prišel čez dolgo časa zopet v domačo vas in zvedel, da so mu pomerli roditelji in da so mu vzeli aristokrati njo, katere je bil prišel iskat. Čutil je, da mu je izgubljena; a nekoliko upov mu je bilo vendar še ostalo. A sedaj je imel samo grobe, zarastene grobe in trohnele križce po njih.

In Ivanu se je napolnilo serce z neizrečeno bolestjo; kerčila se mu je duša, da se je tresel kakor otrok. Zavertilo se mu je pred očmi in kakor iz daljave prihajali so mu glasovi; čutil je samo to, da je strašno nesrečen, strašno nesrečen! Kakor v megli je videl Rafaelov krasni obraz, ki je gledal še krasnejšega, kateri mu je slonel na persih. Bilo mu je, kakor da bi gledal gada, ki koplje pisano glavo svojo v cvetu nedolžne lilije in sika svoj strup v njeno oserčje. Hotelo se mu je glasno zaječati, razkipeti mu je hotelo serce. Moral je biti sam! Hitel je izmed gledalcev, da se je vse obračalo za njim, za tem doktorjem, ki je nocoj tako nesterpno nepriljuden. On pa je hitel dalje do prvih vrat, in stopil je v sobo, jasno razsvitljeno. Tu se je igralo okolo mizic; ali sive glave so bile tako zamišljene, da ga ni zapazil nikedó, ko je hitel mimo njih. Sam je moral biti, sam! Hitel je dalje in dalje, da pride v sobo, katera ni imela več izhoda. Pod stropom je visela svetilnica in berlela je tako slabo, da je bilo mračno skoraj temno po sobi. Stopi k oknu, privzdigne široke preproge in skrije se zanje. Bil je čisto sam!

Bil je dolgo sam. Naposled ga probudi šumenje svilnatega krila. Oberne se, in njegovo oko, ki se je bilo privadilo mraka, zagleda žensko, ki je hodila po sobi ter kerčevito stiskala in tergala batistovo rutico z drobnimi ročicami. In čez nekaj časa stopi še nekedo v sobo; in tega je poznal dobro, predobro!

„Za boga!“ dejal je zamolkel glasek, in vendar je vedel Ivan Slavelj, da govori Olga Veldenova, „za boga, ali hočeš, Rafael, da ti zblaznim tu pred vsem svetom, ako ne pustiš tega otroka!“

„Serce moje!“ odgovori ji Rafael Velden tiho, „sladko serce moje, ali hočeš, da ti kažem tu pred vsem svetom ljubezen, ovčica moja, zvezda moja, ha ha!“

In gorko ji poljubi roko. Ona pa se je žalostno smijala.

„Oj nesrečni časi!“ vsklikne Olga, in drobna glavica se ji pobesi na persi; Rafael pa jo tolaži: pač ji je povedal mnogo sladkega, ker kmalo potem otideta v prijaznosti.

Ivan Slavelj pa je ostal, in bilo mu je, kakor da bi sanjal, sanjal prebridke sanje in toliko da se ni zakrohotal nad tem svetom, in nad temi červi, ki glojejo na njem in gospodujejo po njem.

Ali sedaj se odpró vrata iz koridora — in zopet je bila ženska, ki je stopala boječe čez prag. Ozirala se je bojazljivo okrog, potem pa obstala, kakor okamenela. Slabi žarki svetilnice so padali na njeno lice in Ivanu Slavelju se je zdelo da je — kontesa Marija Ana.

Toliko da ni zajeknila, tako se je prestrašila, ko stopi Rafael Velden pred njo, ter galantno k ustom pritisne njeno roko.

„Stokrat hvalo vam, milostna kontesa,“ ogovori jo, „da ste mi dovolili ta pogovor, in vedel sem že poprej, da ne bodete hoteli, da bi bil tako strašno nesrečen, Marija Ana, tako nesrečen, za vse žive dni nesrečen!“

Mehko je govoril in ona je pobesila oči in ni mu odtegnila roke, ki jo je bil prideržal.

Tu stopi hipoma pred nju Ivan Slavelj. Bliskalo se je Rafaelu Veldenu oko izpod bledega čela:

„Oj gospod doktor,“ izpregovori nekoliko prestrašen. „Kontesa, tu je gospod doktor Slavelj, imeniten zdravnik, premilostna kontesa! Izversten človek,“ pristavi nekam boječe.

„Gospod baron!“ odgovori Ivan Slavelj terdo, in ni se premaknila visoka postava njegova: „dovolite, da izpregovorim nekoliko besed s konteso Saldernovo!“

Rafael Velden se lahko prikloni in lahkomišelnó otide. Ona pa ostaneta sama.

„Marija Ana! kontesa!“ in glas mu je zastajal in se tresel, „s tem človekom ne bodete več govorili!“

Ona pa povzdigne oko samoglavno.

„Nič več, nič več!“ in prime ji roko, „in tudi nocoj ne bodete več plesali z njim, Marija Ana!“

„Oj gospod doktor!“ in poskušala se je smijati, „vi ravnate z menoj kakor z otrokom, maloletnim otrokom!“

Njemu pa se zabliška oko in terdo ji je deržal roko.

„In vendar kontesa Marija Ana, nocoj ne bodete več plesali z Rafaelom Veldenom!“

„Jaz pa vam pravim, da bodem, gospod doktor, prav res, da bodem.“

In mala osebnica je zrasla v serdu, osorno je zerla vanj in z nožico je vdarila ob tla, ter iztergala mu roko. Ivan Slavelj pa je stal pred njo in bil je še bolj bled. Položil je roko na persi in zeri tija v daljavo, kakor da bi bil sam, ter rekel je mirno :

„Marija Ana! nekedaj sem imel tako prekrasne sanje, ali v resnici je prišlo vse drugače; posušilo se je cvetje, studenci so usahnili in upi so se vlegli v grobe!“

Kontesa pa je bila še vedno serdita.

„Lahko umém,“ reče mu hudobno, „če ste ljubili ono ubožno Marjanico, da zdaj ljubite konteso še bolj. Ní čudo torej, da odganjate vsakega, kedor se mi bliža; prav čudno jih odganjate, gospod doktor!“ pristavi smeje se suhotno.

Bile so to terde besede. prav zelo terde. Ivana Slavelja so zadele v serce, v življenje: omahnila mu je skoraj v hipu visoka postava; odstopil je za korak in stiskal je dlan na čelo. Potem pa plane k ponosno stoječemu dekletu, zgrabi ji roko in glasovi so mu skoraj nerazumni sikali izmed zob.

„Stvar. strašna. grozna!“ in stiskal je njene drobne perstke, da je skoraj zajejala od bolečine — „take smertne besede! Ali imaš serce? Meni si ga zamorila na večne čase, o!“

In globoko iz persi se mu izvije ječanje; izpusti ji roko in dne si s čela temne lase. Marija Ana pa je stala na mestu; tresla se je od straha in boječe je vpirala vanj oči.

„Odpustite, milostna!“ reče ji čez nekaj časa pristopivši k njej.

„Blagovolite, premilostna!“ in ní se branila, ko ji je podal roko ter ponosno jo odpeljal v dvorano.

Besede ní izpregovoril več, a ona se je ozerla sedaj pa sedaj bojzljivo v njegovo blede, lepo obličje. Pelje jo do sedeža; potem se prikloni in poslovi.

Slonel je zopet ob stebru in zeri v plesajoče: zdelo se mu je, kakor da bi Marija Ana ne plesala več. Približa se mu Oton Velden ter mu položi lahno na ramo roko:

„Tako sami, gospod doktor? Pa saj gledati je tudi poetično!“

In Ivan Slavelj mu priterdi.

„Poglejte Olgo,“ reče na to ponosno, ali ni krasna nocj? to vam je ženska!“

In ko je potihnila godba, reče mu radostno:

„Odpustite, dragi gospod doktor; vprašat je grem, ali ní že trudna, tako močno pleše!“

In odhitel je. Ivan Slavelj pa se je smijal in vsmiljenje mu je prešinilo dušo.

A komaj je bil odšel, pristopi Rafael Velden in merzlo se mu prikloni:

„Gospod doktor! danes se vedete z menoj prav čudno, pravim. prav čudno!“

Ta pa se skloni po konci in odgovori mu tiho:

„Gospod baron! tako čudno gotovo ne, kakor se vedete vi sè ženo — svojega brata!“

Rafael Velden lahko obledi ter se malopridno nasmeje :

„Življenje, življenje, prijatelj!“

In na to otide. Ivan Slavelj pa zapusti kmalo razsvitljene prostore ter se napoti k počitku. Ali ono noč ni našel počitka.

Emil Leon.

NAJEMNINA.

Podoba iz mestnega življenja.

Osebe :

Polona, vdova; Malka, Vinko, njena otroka; Marina, stara samica.

1. FRIZOR.

Polona in Malka.

Polona. Mračí se že; pusti delo, Malka! zdaj je vse zastoj. Še tega nam treba, da ti očí oslabé, kakor meni: potem je mera naše nesreče polna. Ti si še edina naša podpora, odkar ni očeta.

Malka. Prosim vas, mati, še to delo naj končam, skoraj bo gotovo. Dobro se še vidi; nič me oči ne bolé.

Polona. In če tudi končaš, kaj nam pomaga! Če tudi dobiš tiste krajcarje, to nas ne reši: kaplja vode na razbeljeno železo!

Malka. O da bi vsaj ljudje plačevali, kar človek tako s težka zasluži; morebiti bi se vendar še kako izhajalo.

Polona. Bogati ljudje nimajo serca. Da imajo le sami vsega do sitega, kaj se menijo za siromaka! Ubija naj se in trudi, skerbi naj in strada, zato je siromak, zato je na svetu.

Malka. Jaz pa mislim, mati, da niso tako hudobni; samo mislijo premalo. Vajeni zajemati s polnega kupa, menijo, da drugi delamo tudi tako, samo da je kupček malo manji. Misli si ne morem, da bi delali tako, ako bi vedeli, kako težko čaka delavec zasluženega plačila. O kako bi jim bilo lahko! samo poseči jim je treba z roko v polni predal; njim bi se ne poznalo, in človeku bi bilo pomagano. Še mislijo ne, da je dolžnost delavca plačevati. Bog ne daj, ako bi se človek prederznil opomniti takega gospoda, prositi ga, če še tako ponižno, naj blagovoli — sitneža bi ga imenoval, suroveža, ki ne vé, kako se je vesti z gospódo: vergel bi mu morebiti tiste kervavo zaslužene krajcarje, dela bi mu nikedar več ne dal. Ko pridem z gotovim delom k taki imenitni gospé, vesela moram biti, da ga blagovoljno sprejme, da ji ni vse slabo narejeno, da mi ga nazaj ne dá, da mi nakloni še drugo naročilo. Taki ljudje so brez premiselka in prevdarka; oni menijo, da siromaka podpirajo, če mu le dela dajo; kakor da bi mogel živeti o samem delu, brez plačila!

P o l o n a. Ti vse to premeško sodiš, ljuba moja! Siromak takim ljudem ni človek; z njim se vse smé. Ne plačevati dolgov je sramotno: to dobro vedó; svoje dolžnosti izpolnjujejo med sabo; ali do siromaka bogatin nima dolžnosti; med njima ni pravice, kakor je ni med človekom in živaljo. Siromak bodi vesel, da te terpé na svetu, da sméš gledati in zijati, kako se veselé in uživajo življenje; zadovoljen bodi, ako te pusté „voglariti“ in prežati pri svojem ženitovanjskem gostovanji, pobirati drobtine, ki padajo s polne mize v prah. Ako si pohleven in ponižen, da lahko delajo s tabo, kakor se jim ljubi; ako voljno prenašaš njih preširnosti; ako se jim dobrikaš in ližeš, hodiš po vseh štirih, če ti zapovedó; ako terpiš, da njih otroci jezdarijo na tebi, da te grabijo in vlečejo za ušesa, za lase: ako se znaš prijetno norčevati, vganjati jim burke, da se krohotajo iz polnega gerla: potem je mogoče, da ti podá vsmiljena roka košček kruha, mesa, kozarec vina, da vidijo enkrat, kako je in pije berač! Ako si deklica, okroglega lica, gladke kože; vesela bodi, če te vinski gost prijazno pogleda s pijanim očesom, pogladi ti lice, objame te čez pas i. t. d. Kaj bo iz tega, kaj njemu to mari? Ti glej, zakaj si tako neumna! Ako te sune, kakor pesa, gosposka noga, terpi in molči; gorje ti, ako se obregneš, zarezíš, pokažeš jim pest; takoj bo vse po konci: Kje je berič! Za to so postave in sodbe na svetu, da ima človek mir! In ko bi stopil prednje siromak, rekoč: Vi se gostite in ste dobre volje; jaz sem lačen; ženo in otroke imam domá, ki stradajo; vse bo kričalo: Zakaj pa ne delaš? Kaj beračiš, tako mlad in krepak! Lahko bi jim odgovoril: „Zakaj pa vi ne delate? Ti tam, s tistim okroglim trebuhom! Kedaj si ti delal? In vendar ti bi laže, ko jaz: poglej svoje lice tam v tistem visokem ogledalu na pozlačeni steni; žari se ti kakor makov cvet! In zdaj poglej moje, kako je blede in suho, izorano in izgledano; glad ga je glodal, skerb je orala po njem! Zakaj ti ne delaš enkrat, da bi vedel, kako se dela, in jaz sedem na tvoje mesto; rad bi vedel, kako se uživa življenje! Prav prijetno mora biti, ker vas vidim tako vesele! Ti nisi delal, in vendar uživaš; drugi so delali zate; jaz sem delal zate, o naših žulih, o našem potu se rediš in debeliš, našo kri piješ, pijavka! Poglej mojo roko, z nožem jo zbudem, in kapljica kervi se ne prikaže! In tí! Pogledajte ga, kako je zaripljen; o kri, naša kri razsaja po njem; nič bi ti ne škodilo, ako bi ti malo puščal. O nič se ne boj! Jaz nisem kervoločen, siromaki ne pijemo kervi, ovca ne pije kervi! Nič se ne boj! To pa bi lahko zagovarjal pred bogom, če ne pred ljudmi; pred bogom in pred svojo vestjo bi lahko odgovor dajal, ako bi zdaj rekel: Kar je tukaj na mizi, to smo pridelali mi; ne da bi vam vzeli vse; živite tudi vi; vsak pol, tako bo po pravici. Zato ne prosim, vzamem si sam, ne kar je mojega; samo toliko, da si življenje otmemo. Jaz sem lačen, moja žena, otroci moji doma so lačni; oprostite torej gospoda!“

Ako bi, pravim, tako govoril delavec, siromak, ter vzel z mize kos kruha, mesa — O to bi bil sodnji dan; vse bi kričalo: Tat,

razbojnik! To bi bila velika izdaja, upor, revolucija! Zato so ječe, verige, vislice!

Ali ne govoril bi tako; rekel bi jim samo: Zakaj ne delaš, pravite! Jaz bi rad delal, saj vé m, da je siromak vstvarjen za delo; delal sem tudi, poglejte moje roke; a sedaj sem brez dela; dajte mi dela in mirno pojdem od tod. Kaj bi mu odgovorili na to? Zdaj ne potrebujemo delavca; kaj nam mari, ali imaš dela, ali ne! Mi nismo, da bi za te skerbeli; vsak zase; pomagaj si sam! Hodi z bogom in pústi nas v miru. — „Ali žena in otroci morajo vendar živeti!“ — „Jaz ne vidim, zakaj bi morali živeti. Na svetu naj živi kedor more! Hodi če ne —!“

Vidiš, ljuba moja, tako je dandanašnji na svetu; tako mislijo in govoré bogatini. Gorjé siromaku!

Malka. Ali vsi pa vendar niso taki, mati!

Polona. Mogoče, da so tudi bele vrane med njimi; jaz nisem še nikoli videla bele vrane!

Malka. Saj se vendar sliši in bere, da storé mnogo za uboge, če tudi ne toliko, kakor bi mogli.

Polona. Pojdi, pojdi, ne govóri mi tako! To je vse: pesek v očí! Tisto nabiranje po časnikih, tiste razstave in igre ubogim na prid, sama ničemurnost in samopridnost, pravo zasmehovanje uboštva! Če res kedo kaj dá, zakaj dá? samo, da bi se mu imé slavilo, da bi mu primigal kak zlat križec od zgoraj! Dokler je imel svet še kaj vére, dajalo se je ubogim za pokoro, da bi bilo duši lajše; huda vest je primorala še koga, da je dal v bogajmé en del krivičnega blaga; zdaj gospoduje gola samopašnost. Kedor ima denar, on je gospod, njegova je oblast in pravica, vse je njegovo, za denar vse dobi, česar mu želí seree; in gorje njemu, kedor mu pride pod noge! Cudno moč ima denar; vse náse vleče, vse gre na kup; in kmalo bo na svetu peščica bogatinov, vse drugo — beraštvo! Denar je nevsmiljen! Glej ga bogatina, ki mu je služil naš oče, dokler je bil živ. V četver se vozi; v gradu stanuje, cesar nima lepšega; kar katera dežela dobrega in dražega rodí na širokem svetu, vse mora na njegovo mizo; rudeče jagode in češnje zoblje o božiči! Pa peglej delavce njegove, ki so mu prižulili in pristradali vse to bogastvo. Poglej jih, ko gredó z dela; kakor sence, kakor strahovi lazijo in se plazijo o belem dnevu. Na svetu ni pravice! Ko je nesreča zadela očeta, ko ga je prijelo kolo, da so nam ga prinesli umirajočega domóv: kaj je storil zanj? In vendar je umerl v njegovi službi, siromak! Komaj je bilo za pogreb! Ali se je kedaj zmenil za nas, on ali njegova milostna gospa? Pojdi k njemu, pojdi k njej: tako dobra gospa je, tako vsmiljena, tako mehkega serca, da beži iz kuhinje, ko kuharica piščeta kolje! Poskusi, pojdi k njej; povej ji, poslušala te bode, če je ravno dobre volje — reci ji, da nam je jutri najemnino plačati, da ní beliča pri hiši, da je že vse zastavljeno, kar se ne derži života, da je jutri zadnji dan: če ne plačamo — in kako bi plačali! da bomo morali izpod strehe,

na polje, v gozd, zdaj po zimi! Ne, še tega ne smemo, prijeli bi nas, vteknili nas v ječo med potepuhe in tatove! Povej ji, da nas je troje doma; mati bolna, na pol slepa, ki ne more krajearja prislužiti; mlajši brat hodi v šolo, treba mu je obleke, bukev — in jesti tudi hoče — nadloga! Starejši, ki je z doma, nam bo morebiti kedaj pomagal, če mu bog dá življenje in zdravje; zdaj je še brez zaslužka, komaj bi bilo, da bi ga še podpirali! Trije želodeci, samo dvoje rok! Povej ji, da je malo zaslužka, da ljudje slabo plačujejo; ali pa še plačujejo ne; siromak mora na upanje delati bogatinu! Povej ji to, prav ginljivo ji vse razloži: kaj bo? Tožiti ti začne milostna gospa: „Casi so hudi, vsak si mora pritergovati, tudi mi. Drago je vse, meso je poskočilo in s posli ni več izhajati! Tako rada bi šla čez poletje v Helgoland, morski zrak bi dobro dél mojim oslabeлим čutnicam, pravi zdravnik: ne vem, kako bo. Vsem se nam slabo godi; imej poterpjenje, v boga zaupaj, bo že zopet bolje! Slednjič seže morebiti v žep, — dobra gospa je — če ima kaj drobnega, dá ti krajear, šestico — o! pojdi mi s to kačjo zalego!

Malka. Res, žalostno je mati, prav žalostno; na jutranji dan samo misliti ne smem!

Polona. In kaj pa bo s tabo, dete moje! Noč in dan čepiš v zatohli izbi sključena nad delom; treba bi ti bilo počitka, čistega zraka! Mladost ti gine brez veselja!

Malka. O kaj jaz, mati! Zadovoljna sem in vesela, če morem biti pri vas, če vam morem streči, storiti kaj za vas; žalibog, da morem tako malo! Dobro vem, česa bi vam bilo treba, mati! ko bi mogli za kakega pol leta vsaj na kmete, čez poletje; zelenje bi vam skoraj okrepčalo oslabele oči; čista sapa, krepka hrana, brezskerbno življenje — in skoraj bi si opomogli!

Polona. In zopet bi lahko delala in skerbela za vas; pač res! Ali, dete moje, siromak poleti na kmete! Samo misliti je greh; ko bi nas kedo slišal! Poleti na kmete hoditi, to sme samo gospoda, ki je „belega kruha pijana!“ Seveda bi ne bilo slabo. Že to bi človeku dobro délo, da bi mu ne bilo vedno gledati na eni strani toliko bogastva, na drugi toliko siromaštva. Kmet se čuti nesrečnega; v mestu, misli, tam je življenje; bel kruh jedó in po ulicah pohajaja in zijala prodajajo; on ne vé, da v mestu je pravo siromaštvo doma. Kmet se trudi in ubija, res; ali toliko vendar pridela, da imajo za živež in obleko on, žena in otroci. In kar je poglavitno, kmet ima svojo hišo, če je tudi sè slamo krita.

Malka. Če mu je ne predadó, ker davkov ne zmore; kar se tudi časi zgodi, kakor slišim praviti.

Polona. Tudi res; povsod je žalostno na svetu, siromaku; bogatinu se povsod dobro godí!

Malka. Mati! kaj mislite, ko bi vendar šla poskusit k našemu hišnemu gospodarju? Morda bi se pa vendar dal omečiti, da bi še nekoliko časa poterpel z nami. Zakaj me ne pustite k njemu? Jaz se ga ne bojim; prav prijazen je z menoj, kjer me vidi.

Polona. Ne, Malka! k njemu mi ne boš hodila!

Malka. Zakaj ne, mati?

Polona. Jaz že vem, zakaj!

Malka. Kakor hočete, mati! Vinko gré! Lačen bo: in nimamo mu kaj dati za južino; o to je bridko!

(Vrata se odpró, Vinko stopi v izbo.)

(Dalje prihodajč.)

B. M.

Listnica uredništva. g. B. M. v. P. Poslanega prevoda Preširnovе pesmi: Hčere svet ni v naši zbirki. Je-li ta prevod Preširnov ali ne, tega ni tako lahko razsoditi, kakor mislite; treba bi bilo natančnega primerovanja; to pa se lahko reče: Če je Preširnov, gotovo ni izmed boljših, Preširen je pazil v svojih prevodih, kakor nam priča naša zbirka, prav posebno na čistoto oblike, zlasti rim; bolj morebiti, nego nemški pesniki iste dobe; a v poslanem prevodu oblika ni nikakor doveršena. Od svoje zbirke se težko ločimo; vendar mogoče, da Vam jo pošljemo kedaj. g. A. K. v. J. Poslana pesem je dobra; vendar natisniti je ne moremo take, kakoršna je, saj veste, kako smo sitni, kar se tiče oblike. — g. B. V. na Č. Ako Vas prav umémo, zahtevate, da bi Vaše verstice natisnili v „Zvonu.“ Kaj mislite! To bi bilo ravno tako, kakor da bi svoje blago hvalili in priporočali; sicer menimo, da naše občinstvo ne sodi o „Raji“ tako ugodno kakor sodite Vi; pri nas bi bilo treba delati malo bolj na debelo! — g. D. S. v. G. Da se smemo zanašati na Vas, o tem dvomiti nimamo pravice ne povoda; žalostno bi bilo, ako bi nam bile neke neprijetne izkušnje vzele vso vero v človeško, zlasti v mladinsko poštenost! — gg. nabirateljem: lepo hvalo! — gg. B. P. v. C. A. B. v. M. in vsem onim gospodom, kateri nam tako prijazno pišejo o znani zadevi: V zadnjem listu je bilo rečeno, da je ta naša zadnja beseda. Zvon ni nikoli začel polemike, ne prejšnji ne sedanji; trikrat je bil zgrabljen, trikrat je odgovoril; vsakemu listu enkrat; pri tem načelu ostanemu; za osebne napade se ne menimo, naj bodejo še tako krivični in razžaljivi; občutni nismo in čestitljivost nam je neznana. — Vse druge gospode, ki so nam pisali, prosimo uljudno, naj malo poterpé; časa in prostora je malo, in težko je dvema gospodoma služiti. — G. J. L. v. Tr. Radi Vam bomo pošiljali „Zvon“ zastonj; čemu tako prositi? — G. V. H. v. M. Nič hvale! G. K. M. Š. v. G. Saj smo že enkrat rekli; prepovedati list, to je najkrajša pravda. Gospodje delajo popolnem prav; pastir mora vedeti, na kako pašo vodi čedo. — G. A. M. v. C. številke ni treba vračati.

S to številko je končano prvo poluletje. One čč. gg. naročnike, katerim je potekla naročnina, prosimo uljudno, da za časa ponové naročilo, ako jih je volja; ker se „Zvon“ praviloma pošilja samo naročnikom.

Zvon izhaja 1. in 15. dan meseca; naročnina 4 gl. za vse leto; 2 gl. za polleta. Napis: Redaction des „Zvon“, Wien, Ottakring, Hauptstrasse 23.

Izdaje in ureduje: Jos. Stritar.

Tiskata: A. Keiss in F. Löb.